

În fiecare clasă trebuie să existe neapărat un copil care este glumețul clasei. Cred că știm cu toții acel copil, de obicei un băiețel, care simte mereu nevoia să iasă în evidență printr-un comentariu neașteptat, o glumă sau chiar o acrobație parcă împrumutată de la circ. Dacă învățatoarea este norocoasă, într-o clasă este doar unul. Însă în clasa lui Matei sunt doi. Da, așa este, doi glumeți. Unul este Radu, un băiat înăltuț, cu părul lung până la umeri, calm și manierat și mereu îmbrăcat după ultima modă. Iar celălalt este Vlad, îndesat bine și cu cămașa mereu afară din pantaloni, mereu agitat și neastâmpărat ca un titirez electric. Numai că pe Vlad nu trebuie să îl bage nimeni în priză, pentru că el se bagă singur în toate lucrurile, mai ales acolo unde nu îl privește. Vă închipuiți, așadar, cum se desfășoară orele și mai ales pauzele la școala lui Matei. Când e doar un glumeț în clasă, el este cel care întrerupe orele, face farse, râde de unul singur sau comentează peste vocea profesorului. Însă, când sunt doi glumeți, fiecare dintre ei încearcă să-i ia fața celuiilalt. Dacă spune unul o glumă, imediat se aude și celălalt; dacă face unul o farsă, trebuie neapărat să facă și celălalt una; și tot așa, ca un meci de ping-pong care, după o vreme, nu mai este deloc amuzant, ci chiar obositor.

Astăzi, Radu și Vlad au făcut un pact. Au promis să nu se mai întreacă în glume și au căzut de acord că fiecare va avea dreptul la o zi în care să fie glumețul clasei, iar în ziua respectivă, celălalt va trebui să se abțină de la orice fel de comentariu. Cât credeți că a durat această promisiune? Cinci minute, pentru că, după ce a intrat doamna în clasă, Radu a strigat fericit:

— Astăzi Vlad lipsește, eu sunt singurul care spune glume...

Iar Vlad nu a putut rezista și a venit imediat cu replica:

— Cred că ție îți lipsește ceva...

Și vă dați seama ce a urmat. Matei era complet descumpănit. Cum ar fi putut el să își convingă colegii să-și țină promisiunile? Aceasta era întrebarea care îl preocupa în fiecare clipă petrecută în clasă, o întrebare care nu îi mai dădea pace. Cum? Cum? Și, pentru că o luase ca pe o misiune personală, într-o bună zi se gândi că era timpul să își facă un plan.

În tot acest timp, Matei stătu nemișcat. Nici nu ridică mâna, nici nu încercă să îi convingă pe alții să participe la concurs. În schimb, după ce reflectă un pic, luă o bucățică de hârtie și scrisese ceva pe ea. Apoi, ca și cum n-ar fi făcut nimic deosebit, se duse și o puse în borcanul promisiunilor.

Văzându-l, Radu nu se putu abține să nu înceapă iar cu glumele.

— Matei, pui niște castraveți la murat? spuse el mustăcînd.

Toți colegii râseră în hohote.

— Lăsați-l, măi, știți că nu mai crește dacă râdeți de el, interveni și Vlad, ca să nu rămână mai prejos, iar copiii continuă să râdă.

Se sună apoi de ieșire. Discuțiile continuă în pauză și, până să se intre la următoarea oră, totul era hotărât: Radu, Vlad, Andra și Daniela vor face fiecare câte o compunere, astfel încât să aibă șanse mai mari de câștig.

